

LÁSKY MEZI SAMOPALY

Jindřich František
Bobák

LÁSKY MEZI SAMOPALY

Jindřich František Bobák

LÁSKY MEZI SAMOPALY
Jindřich František Bobák

Text © 2020, Jindřich František Bobák

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2020

Obálka © 2020, Lukáš Vik

1. vydání © 2020, [Lukáš Vik – E-knihy hned](#)

1. vydání © Lukáš Vik, 2020

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-298-8 (ePub)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536 -299-5 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Mariánka

Petr měl poslední prázdniny. Zdržoval se pořád blízko u břehu, dále než k bójím se neodvážil. V těch místech už nedosáhl na dno. Plaval sice dobře, ale nikdy se tak daleko nepouštěl. Neuměl hospodařit se silami, věděl to o sobě, a proto si moc nevěřil. Navíc foukal od moře dost silný vítr. Každou chvíli už musí vyvěsit černý prapor, pomyslel si a vydal se na zpáteční cestu.

Najednou se mu zdálo, jako by zaslechl volání. Ohlédl se. Na vrcholku zpěněného hřebene veliké vlnyženoucí se ke břehu uviděl převrácené nafukovací lehátko a kousek od něho pár dívčích paží, které se snaží stůj co stůj chatrné plavidlo dostihnout. Na přemýšlení není moc času, vlna se neúprosně žene kupředu a bílé paže v ní na okamžik zmizely. Nadechl se a snažil se dostat na její vrchol dříve, než ho pohltí ve svém tunelu. Podařilo se. A opět vidí tu dvojici umdlévajících paží, zbývá jen pár metrů. Už to není boj o život, jenom zoufalé plácání do vody. Je zřejmé, že děvče zachvátila panika.

„Hou, hou!“ zavolal, jak nejsilněji to šlo, aby těm rukám dodal odvalu. Jenže čím byl jeho hlas proti

hučícímu příboji? Teď už vůbec nemyslel na to, jestli má nebo nemá dost sil, jen sledoval ty bezmocně se plácající ruce a další vlnu, která se chystala je pohltit. Musí se k ní dostat dřív než ona. Už je na dosah.

Konečně ho dívka spatřila a zdálo se, že zoufalství v jejím obličejí vystřídal na okamžik výraz naděje.

„Neboj se, neboj,“ volá na ni anglicky, „dokážeme to, břeh není daleko!“

Nevěděl, jestli mu rozumí, ale jak ho to učili ve sportovní škole při povinné výuce záchrany tonoucích, dotáhl ji až k mělčině.

„Už se můžeš postavit,“ řekl jí opět anglicky, „tady už není voda hluboká.“

Odpověděl mu omluvný úsměv. Asi mi nerozumí, dovtípil se a vystoupil s ní na sluncem prohřátý břeh. Teprve teď si ji lépe prohlédl. Byla vyšší, štíhlá, dlouhé tmavé vlasy měla svázané stužkou a dívala se na něho temně modrýma očima. Vždycky obdivoval dívky s takovými vlasy a takovými očima. Připadaly mu romantické a jiné než ty ostatní.

„Mluvíš anglicky?“ zeptal se zdvořile.

Pousmála se a zavrtěla hlavou.

„Tak jsi Francouzka nebo Španělka?“ zeptal se znovu, ale ani tentokrát se nedočkal kloudné odpovědi. – Proboha, proběhlo mu hlavou, německy se pořádně nedomluví a kromě ruštiny už další jazyk neznám.

„Mluvíš rusky?“ obrátil se na ni plynulou ruštinou a napjatě čekal odpověď.

Dívka se rozzářila: „Ano, mluvím rusky, ale ne moc dobře, jenom trochu, nejsem Ruska.“

„Nevadí, hlavně že se spolu nějak domluvíme,“ zaradoval se. „Já jsem Petr – a ty? Odkud jsi a jak se jmenuješ?“

„Jmenuji se Marie a jsem Češka,“ povídá ta dívka a opět se na něho dívá tím tmavě modrým pohledem.

A jéje, proběhlo mu hlavou, to se povedlo! Já už se s ní tady pokouším bůhví jak dlouho navázat konverzaci ve všech možných jazycích a ona je to našinka – Češka!

„A odkud z Česka?“ šibalsky se ptá Petr, samozřejmě opět rusky, a v koutcích mu zaškubalo.

„Z Českých Budějovic,“ usmála se. Potom ulomila proutek a nakreslila jím do písku celkem slušně vydařenou mapu České republiky.

„To je Česká republika,“ povídá.

„Ano, to znám,“ ozývá se opět rusky Petr. Zatím se neprozradil, ale nemůže se dočkat, až nastane ta správná chvíle.

„A tady,“ zapíchla Marie hrdě prut přibližně do míst, kde se na mapě nacházejí Budějovice, „je město, kde bydlím. České Budějovice.“

„Jo, to také znám, já jsem z Brna,“ odpovídá Petr opět rusky a čeká, co bude dál.

Dívka se na něj chvíli užasle dívá, jako by nevěřila vlastním očím ani uším, pak sklání hlavu a dívá se na tu svoji pískovou mapu. Je na ní vidět, že usilovně přemýšlí. Potom, aniž by zvedla oči ze země, říká polohlasem: „Aha. Ale to je – to je přece – to je přece u nás, ne? No počkej, ty dostaneš!“ otočí se k Petrovi.

Petr padá na kolena do písku. „Odpusť, odpusť, moje milá Maruško,“ rozesmál se a objal ji kolem kolen.

„Tak to je dobrý,“ začervenala se Marie, teď už jihočeská Marjánka. – „A vůbec, jaká já jsem tvoje milá?“

Petr ji vidí stát nad sebou, do ruda opálenou, s planoucíma očima, a najednou neví, jestli to není sen. Zdá se mu to, nebo se ta dívka najednou tak červená? Na tváři má ruměnc, až se mu z toho točí hlava.

„Jen tak,“ povídá. „Vylovil jsem si tě,“ a znovu si ji prohlíží. Připadá mu jako královna Amazonek. Nebo jako antická Psyché s rozžatým kahanem, když se skláněla nad spícím Amorem.

„Aha – vylovil,“ povídá dívka, „asi si myslíš, že jsi chytil nějakou rybu, že jo? Ale to ještě neznamená, že už ti se vším všudy patřím, nemyslíš?“

„A mohu si tě nějak jinak zasloužit?“ znejistěl Petr. Proboha, přeskočil mi hlas jako nějakému pubertákovi, uvědomil si...

„To se ještě uvidí,“ zdvihla ukazovák. „Nejdříve spolu musíme chvilku chodit, abych věděla, co jsi zač. Za záchranu jsem ti moc vděčná, ale to ještě neznamená, že...“

„A jak dlouhá to bude chvilka?“ vyzvídá Petr.

„Chvilka je chvilka. Ani dlouhá, ani krátká. Tak akorát,“ řekla, a jak si při těch slovech rozvázala vlasy a rozhodila je kolem hlavy, aby je horký vítr z pláže vysušil, Petrovi se zdálo, že se opravdu proměnila v bohyni, o které ani on, který už toho dost umí a ví, nikdy nečetl ani neslyšel. Všechno bylo tak neskutečné: moře, cizí exotická krajina, lidé.

Petr odjížděl domů jako první. Nejraději by se nevracel a zůstal dále s Marjánkou. Tak jí říkali doma. Jenže povinnost, která ho čekala tam doma, se nedala obejít.

„Budu ti psát,“ sliboval, když nastupoval do autobusu k letišti.

„Nebudeš, určitě zapomeneš. Určitě tě tam doma někdo čeká,“ odporuje Marjánka, ale v duchu doufá, že ne, že nečeká, že se s Petrem zase uvidí.

„To víš, že čeká, ale vojna,“ říká smutně Petr. „Kdykoli se podívám na nebe, bude mi, jako bych se ti díval do očí, Marjánko. Je stejně modré a stejně hluboké.“

„Jsi do mě zamilovaný, tak proto, Petříčku...“

„A co ty? Také mě miluješ a také mi napíšeš?“

„To víš, že tě miluji a že ti napíši, ale musíš mi z té vojny poslat adresu, abych věděla kam.“

Poslední políbení před odletem, poslední otočení, poslední zamávání. Letoun naposledy zadrkotal koly po rozjezdové dráze a odlepil se od země...

Uběhl měsíc, během něhož se mnoho napsat nedalo. Teprve za čtrnáct dní se Petrovi podařilo vhodit do poštovní schránky korespondenční lístek: *„Milá Marjánko, vzpomínám na tebe, ale na psaní dopisu teď nemám čas. Jakmile to bude možné, napíšu. Líbá Tě Petr.“*

Co se dá dělat, na „korespondácích“ se láska vyznávat moc nedá. Nechyběla ani zpáteční adresa, ale odpovědi se nedočkal.

Asi se někde ztratil, pomyslel si, korespondenční lístky se přece snadno ztrácejí. Jenže ani na dopis mu Marjánka s dlouhými vlasy a tmavě modrýma očima neodpověděla. Vrátil se mu zpátky neotevřený, zato s úřední poznámkou: „Adresát nebyl na uvedené adrese zastižen.“

Uplynulo půl roku a Petr si vyžádal mimořádnou dvoudenní dovolenou. Dostali ji. Všechno ho táhlo do Českých Budějovic.

„Marjánka?“ divili se sousedé. „Ale vždyť voni se už dávno někam vodstěhovali, mladej pane.“

„Odstěhovali? A kdy? A kam?“ zbledl Petr.

„Jo, tak to my nevíme. Prej až někam k Plzni nebo tam někam,“ krčili rameny.

Tak se Petr nikdy nedověděl, co se s Marjánkou stalo a kam zmizela. A přestože od té doby uběhla už dlouhá řada let a do jeho života dávno vstoupila jiná žena, ze vzpomínek se mu čas od času vynořuje obraz mořského pobřeží, štíhlá dívčí postava s rozevlátými vlasy a mapa nakreslená v písku.

„Jsi do mě zamilovaný, blázínku,“ slyší, jako by to bylo dnes, a při pohledu na tmavě modrou barvu oblohy vidí ty oči, které se mu navždy zařezaly do srdce.